

کهسهکان:

نارین: کچیکه له ته مه نی ۲۵ سالییدا، ئیفلیجه و له ناو جی که وتوو.

فهره یدوون: کورپیکه، له ته مه نی ۲۵ سالییدا.

پشتیوان: هاوړتی فهره یدوونه.

ژووریک. له دهسته راستدا قهره ویله ی نارین، که زۆریه ی به شی پانتایی سهرشانوی گرتوو. قهره ویله یه کی تر له سهرینی قهره ویله ی یه که مه وه درپژ بوته وه- له به شی دووادی سهرشانو، له گهل قهره ویله ی یه که م ناوه راستی شانویان کردۆته لاکیشه یه ک. جووتی دارشع له ژوورووی قهره ویله کی نارین هه لپه ساردراون.

دهرگای رووه و هه وشه له دهسته چه پدایه. له پال ئه و، دهرگایه کی تر (دهرگای چونه ژووره وه ی ئه و دیو) رووبه پروو دیاره. عه للاگه یه ک به دیواره وه، له نزیک قهره ویله کی نارینه: پالتۆبه کی پپوه هه لواسراوه. له ولاتر: ده لاقه یه ک، له پالیا: جلوه رگی سه ربازی، به بزماریکه وه کراوه. کورسیه ک. میژیکه چکۆله.

به دیواری دهسته راسته وه، ره سمیک له ناو چوارچپوه یه کی گه ورده دا، له باریکی خواردا، به داوه به نیک شوژ بوته وه و بزماره دهسته راستی خۆی به رداوه. سهرشانو تاریکه.

به یانیت باش، ئه ی غه ربی!

شانۆنامه ی یه ک په رده یی

فهرهیدوون: (رووه ده لاقه که. دهست له ناو ده لاقه که ده گپری)

چندی چاوم ده گپرم و ده گپریم، نایدۆز مه وه نارین! .. نیه. لیره نیه! له وانیه له شویتیکی دیکهت دانای.

نارین: (دهست له ژیر به تانیه که ده رده هینتی. به نرکه نرکه وه، به دهنگیکی که وتوی نه خوشانه وه) نا، ههر له وپییه. ئیواره، که کراسه که تم بۆ دوور بییه وه، له گه ل ده رزی و به کره ی داوه که، له وپیم دانا، ههر له وپییه.

فهرهیدوون: چندی ده گپریم، نیه. **نارین:** ده. . . تۆ. گلۆپه که داگیر سینیه! له ده لاقه که ی خواره ویه.

فهرهیدوون: ده لاقه ی خواره وه؟ (له نزیك خۆپه وه گلۆپه که داده گیر سینتی، دهست بۆ قوتوی حه به کان درێژ ده کا) ئه ی بۆ له هه وه له وه نه تگوت له ده لاقه که ی خواره ویه!

نارین: با، وتم.

فهرهیدوون: (قوتوی حه به که ی بۆ ده کاته وه، ده داته دهستی. ده روا به ره و ژووره که ی ئه ودیو. نارین، له سه ره قه روپله که ی، به جووله جوول، به زه حه تیبه وه هه ول ده دا؛ ده به وئ له ناوک به ره و خواری خۆی بۆ لای خۆی رابکیشی و، پشت به شیشه ی قه ره وپله که بدات. نیوچه وانی، به ره فته به کی زه یتوونی ته نک به ستووه. قژی خاوی، به شپوای و ژاکی و بییه وه، به دوو لاجانگی هاتوونه ته خوار. دوو دانه حه ب له شووشه که وه ده خاته ناو له پی دهستی. فهرهیدوون دهست به په رداخیک ئاوه وه ده گه رپته وه لای، په رداخه ئاوه که ی ده داته دهست. بۆی ده چه میته وه، ئه ژنۆی

له سه ره قه ره وپله که ی ئه و داده نی: دهستی راستی ده خاته ملییه وه، دهستی چه پیشی له ژیر په رداخه که راده گری، تا نارین حه به که ی پی ده خواته وه) ئیستا چۆنیت نارین گیان؟ چۆنیت!

نارین: (به ئازار و بی هیتیبیه وه) باشم فهرهیدوون گیان (دهست به نیوچه وانی خۆپه وه ده گری، به داهیزراوییه وه هه ول ده دا رابکشیته وه، سه ره ده نیته سه ره سه رینه هه لپه سار دراوه که ی قه د شیشه ی قه ره وپله که).

فهرهیدوون: (دانوشتاوه ته وه، به شینه بییه وه دایده پۆشی. ده گه رپته وه جیگه که ی خۆی. له سه ره عه رزه که، له پینگانی قه ره وپله که ی خۆی، پشت به قه ره وپله که ده دات و قاچه کانی درێژ ده کا. جگه ره داگیر ساوه که ی له سه ره ته پله کی جگه ره که یه وه هه لده گریته وه و هپور هپور مژ له جگه ره که ی ده دا. کتیبیک له ته نشتی رووه و گپر کراوه ته وه).

نارین: سه عات چه نده فهرهیدوون؟ **فهرهیدوون:** (ئاوڕ بۆ سه عاتی سه ره میتزه که ی نیوانیان ده داته وه) چوار و نیوا! گلۆپه که بکوژینمه وه؟

نارین: تۆ. . . وا بزنام. . . ده خوینیته وه! **فهرهیدوون:** (هه لدهستی گلۆپه که ده کوژینیته وه).

نارین: (رووه و فهرهیدوون) سفره که داگیر سینیه. **فهرهیدوون:** (گلۆپه سفره که داده گیر سینتی. ده گه رپته وه، پشت به قه ره وپله که ده دات. سه ری به رزکردۆته وه، ته ماشای دوور، سه ره وه ده کا. ئاگای له نارین براوه، تاو تاو مژی قوول له جگه ره که ی ده دا).

نارین: بیه ره چی ده که یته وه فهرهیدوون؛ له قاسه ی ئوتیله که هه مدیس!؟

فهرهیدوون: (وهک ئه وهی خه یالی لای ئه وه نه بی، بی جوولّه) قاسه ی چی ؟

نارین: ئه وهی که پیتر پیت وتم.

فهرهیدوون: (به شه که تی و خاموشیبه وه) وتم چی ؟

نارین: که شه ویتک بچیت له و ئوتیله ی که پیشتر تیتیدا ده خه وتی؛ له و کاته ی خاوه ن ئوتیله که خه ریکی نوێژکردن ده بی، تو به هه رچی چوئیک بی قاسه که ی بشکیتیت و پاره که ی هه رچه ندیک تیا بو ده ربسیتی ! ئه ی وات نه وت! وات نه وت فهرهیدوون ؟

فهرهیدوون: (به شپه زه بی و نا ئارامی به وه) نا، نارین گیان. دلنیا به، بیرم له وه نه ده کرده وه.

(قهیری بی دهنگی)

نارین: (به نه وایه کی ماته مینبار) من ده مزانی، ده مزانی.

فهرهیدوون: چیت ده زانی؟

نارین: « هیچ ».

فهرهیدوون: چیت ده زانی؟

نارین: کاتێ دلت ده دامه وه، ده تگوت: به و پاره به یی که ده ستمان ده که وئ، ئیجازه به کی ته زویر و ناسنامه به کی ساخته ی - نازانم له لای چ که سیک - پی ده کپین و له م دۆزه خه پی پی ده رباز ده بین؛ ده رۆین (هه ناسه به کی قوولی هه سه رتاوی هه لده کیشی) من ئه وساته زۆر نه خۆش بووم. ده مزانی که ته نیا بو ئه وه ته دلم خۆش بکه ییت. هه رچه ند ده ستمزانی که ئه گه ر پیت بلیم: « ئا، بچۆ » ده چووی، ده تکرد. به لام له گه ل ئه وه ش، من هه ر رژد بووم، هه ر رژد بووم و ریم نه ده دایتی، ریم نه ده دایتی ئه و ئیشه بکه ییت.

(قهیری بیدهنگی)

نارین: (له مات بوونی فهرهیدوون ورد ده بیته وه، وهک ئه وهی هیشتا هه ر گومانی له په شیمان بوونه وه که ی فهرهیدوون مابیت و دلنیا نه بووی).

فهرهیدوون: (له خه یالی خۆی راده چله کن، بی ئه وهی ته ماشای نارین بکات) نه، بیرم له وه نه ده کرده وه، نارین. دلنیا به: بیرم له وه نه ده کرده وه.

نارین: ئه ی به دریتزایی ئه و هه موو ماوه به، پیش ئه وهی که من داوای شووشه ی حه به که ت لی بکه م؛ من ئاگام لی بوو نه نوستبوویت، نه شتده خوینده وه، له هه مان ئه م شوینه ی خۆت دانیشتبوویت و جگه ره ت ده کیشا؛ بیرت ده کرده وه. بیرت له چی ده کرده وه؟

فهرهیدوون: (هه لده ستیتته وه).

نارین: تو ئاگات له من نه بوو، من کاتێ له م شوینه ی خۆمه وه لیت ورد ده بوومه وه: له تویی دوو که لی جگه ره که ی به بات ده کرد، وه له تویی بریسکه دانه وهی گلینه کانه وه، که لاونیو لیمه وه دیاربوو، هه ستم به نازادترین ساته کانی هه ناسه دانی عومرت ده کرد، هه ستم ده کرد له ئاسووده ترین راکشان و حه سانه وه دا ده ژیت، وهک ئه وهی له دلنیا بی به کی زۆر به خته وه رانه دا بیت! ته نانه ت منیش، هه ر له خۆمه وه دلم خۆش داها ت، وتم: له وانیه فهرهیدوون، مژده به ک، هه واییکی خۆشی له سنگدا بی! توخوا، پیم بلتی، ئه دی به دریتزایی ئه و هه موو ماوه به، بیرت له چی ده کرده وه؟!

(ساتی بیدهنگی)

فهرهیدوون: بیرم له و رۆژه جوانه ی چه ند مانگیک پیش ئیسته ده کرده وه، نارین! ئیواره به کی ده مه وه به هار بوو..

نارین: کام ئیواره؟

فهرهیدوون: (بهدهم هاتوچوژکردنهوه) که به یهکهوه، له باغهکهی نزیک «مهحهتته» لهسهر روخی جوگهله ئاوئیک، لهسهر عهردیکی به گیاوگۆل دانیشتیبووین، پشتمان دابووه درهختیکو گوئیمان له فیشکهی شهمهندهفهره دوورهکان راگرتبوو. من ئیجازهیهکی پینج شهعهو جومعانم وهرگرتبوو. ئەو ئیوارهیه، لهشم تازاری تهدریبی ئیوارانی معهسکهری پیوه نهبوو: خهیاڵ ئاسووده و دلخۆش، لهژیر درهختهکهدا، له تهنشت تو پالم دابووه. دهووبهزمان ههمووی سیبههری خووشیبهخشی دارودرهخت بوو. له ههر چوار لامانهوه، بالنده، به فرکه فرکی پر ئاههنگی بالیانوه ههلهدنیشتن و دهفرینهوه. جریوه جریویان دهتگوت له کانگای ئهوینی پاکی ئیمهوه ههلهدوقولا. تو ئهوکاته ئاوهاات بهسهر نههاستیو نارین گیان: قاچت عهردی دهگرت و به تازادییهوه دهتوانی بییت و بجیت! لهژیر درهختهکهدا جار به جار دهستت بهردهدام و دهچوویت له چۆلهکه ههلهنیشستوووهکانی دهووبهزمان نزیک دهکهوتیتتهوه، خۆت بۆیان دادهنووساند؛ دهتگوت: «فهره گیان، ههر ئیستا چۆلهکهیهکی پچکوولهت بۆ دهگرم!». به بیرت دئ: ئەو ئیوارهیهی که تاله گیایهکم له پهنجته بهست و بۆتم کرد به ئهلقه؟

نارین: (لهناو جئ، ماته مگرتوو، نوقمی خهیاڵتیک بریندار).

فهرهیدوون: ئەو ئیوارهیهی که تاله گیایهکهکم له پهنجته تالاند و بۆتم کرد به ئهلقه. به بیرت نایه، نارین؟

نارین: (به کوژاوهیی، به دهنگتیک زهلیلانوه) په شیمانی، فهرهیدوون؟

فهرهیدوون: نه، په شیمان نیم. په شیمان نیم. تو چۆن دلت دئ ئەم قسهیه دهکهی؟ تو ئیستاش خو ده مبینی: له ساتهکانی لهگهڵ تو دام، به دلئیکی چه نئیک گهرمتر بۆ ژبان، به دهنگتیک چه نئیک روونتر دهوئیم. شتهکان چه ند جوانتر، چه ند رووناکتر، چه ند خوشهویست تر ده بینم! ئینسان چۆن لهو دهسته په شیمان ده بیتهوه که ئهوی له ناو تاریکترین قوژاغهی گوشه گیرییهوه رزگار کردییت؛ سامناکترین ریگای بیهووهی ژبانی پی گوژییت و ریگایهکی تازهی دلنیایی و هیزی پی پیشان دابئ؟! چۆن، نارین گیان؟ به لام، بیر دهکه مهوه (که میتک وهستان) نارین گیان، هیشتا یه کتریمان نه ناسیبوو؛ کاتی حهوت سهربازه فیراره که یان له بهردهم من و سهدان سهربازی دیکه، له مهیدانیکی ناوهراستی ئوردووگا که مان گولله باران کرد، من دووای ئهوهی له تاو بینینی ئەم دیمه نه گیانههژینه له خوچووم و پاشان که چاوم کردهوه دیتیم «له زندانیکیدا بهند کراوم»؛ ئەو روژه - دووای ئەو رووداوه - دههوهی ئهوهت پی بلتیم: یه کهم جارم بوو له ژبانمدا ههست بهوه بکهم رووبهرووی ژبان کراومه تهوه. رووبهرووی دنیایهک غهیری ئەو دنیایهی جارانی گوشه گیریم. ئاخو... سهیر بوو... من پیشترو... وهک ئهوهی ههرگیز ههستم بهوه نه کردی که لهم ولاته دا گولله باران کردنی خه لکی پی گونا ههیه! یا ئینسانی به زۆر جل له بهر کراوی سهربازی و ناردراو بۆ جهنگ، وهیا ئەو زندانانی که من خۆم بینیم و چیتستی سارد و بێزه وهری سی جهمه له گه ل خواردن. فرمیسکی گهرم و درشت و روونیان ده ژایه سهر دهست و په نجه و بازووه کانم. ئەو بی تاوانانهی، من دلنیام، تو ش بتدینایه: رپزت له تازار و

چیرۆکه تالەکانی ژبانیان دنا، هەزەت دەکرد یارمەتییان بدەیت. سایەقی لۆزی، کرێکار، قوتابی، فیتەرچی.. گۆری هیز و ژبان لە دلیاندا، لە چاویاندا شەپۆلی دەدا. دەیانویست بژین، ساتەکانی ژبان تاقی بکەنەو. دەزانی؛ لەو دەچێ من، جارێ، هەرگیز بیرم لە نازاری مرۆف نەکردیتهوه. من ئەو چەند رۆژەیی بۆ تەحقیق و لیتپرسینهوه لە زندان بووم، کە هاتمە دەرەو، بیژم لەو قۆزاغە پیسە دەکردهوه کە بەدریژایی عومرم لەناوی دەژیام. وەک ئەوێ لەناو چالێکی تاریک و بۆگەنی سەرداپۆشراودا بووم: عەودالی باریکترین داوێ تیشکی کلاورۆژنەیهک بووم. دەموست لەو قۆزاغەیی گۆشەگیرییە چەندین سالێی رابردووم بە یەكجاری بیمە دەووه. بەلام لە هەمان کاتدا هەستم بە بیتهێزی و نەتوانین دەکرد. من ئەو ماوهیه بۆ یەكەمین جار بوو لە ژبانیاندا هەستم بە لاوازی خۆم کرد، بۆ یەكەمین جار بوو هەستم کرد حەوجەیی دەستیکم! نارین، من لەگەڵ تۆدا توانیم بیمە دەرەو و چەند هەناسەیهکی پاک، پڕ بە سیبەکانم هەلبکێشم و دووبارە گۆری خۆین و ژبان لە بەدەن و رۆحمدا بکەوتێتهوه گەڕ.

نارین: ئاھ فەرەیدوون، خۆزگە هەر ئەوسا، دووای گیرانەکەت و یەكسەر پاش یەكتر ناسینمان ریمان بکردایه! بۆچی هەر ئەوسا بەیهكەوه ریمان نەکرد و ئەم شارەمان بەجێ نەهێشت؟ تۆ قەت بیرت لە راکردن دەکردهوه؟

فەرەیدوون: ئا، نارین، کە تۆم ناسی. بەلام ئیمە ئەوساتە، تازە سەرەتای یەكترناسینمان بوو!

نارین: راست دەکە، جارێ بە هەمووی سێ چوار پیاسەمان پیکەوه نەکردبوو.

فەرەیدوون: دووای رەتیبوونی ئەو ماوهیهش، کە بیرم لێ دەکردهوه: تۆ و باوکت، بە نەفی کراوی فری دراوونە ئەم تاراوگەیه. وەک دەیان خیزانە کوردی نەفی کراوی دیکەیی ئەم جنووبە نەفرەت لیکراوه، ناوتان، وینەتان، ناوینشانان، لە هەموو سەیتەرە و نوقتەیی تەفتیشەکانی دەوری ئەم شارەدا هەبوو. هەرچی سەیتەرەکانی دەرەوی ئەم شارە هەیه، تا دەگەیتە سەیتەرەکانی (دیوانیە) و (رومادی) و بەغداش، هەر هەموویان، هەر یەكەو فایل و لاپەرەیهکی درێژیان لە لایه: ناو و ناوینشانی هەموو تاکە کەس و خیزانە کورده نەفی کراوهکانیان تێدا تۆمار کراوه. خۆ ئەم عارەبانەش کورد هەر بە پیست و رەنگی قژ و دەم و چاوییهوه دەناسنەوه! (کەمیك وەستان، بە حەسرەتەوه) راکردمان بەیهكەوه ئەستم بوو: نەخشە و پلانیکی وردی دەویست (هەناسەیهکی حەسرەتاوی هەلدهکیشی) دنا من دامنابوو کە باسی ئەم مەسەلەیهت لەگەڵ بکەم و بەیهكەوه بیر لە رزگاربوونی خۆمان بکەینهوه. من دامنابوو.. تا ئەو کاتە- کە هەموویشی مانگیکی بەسەردا رانەبورد: ئەم کارساتەیی باوکتی بەسەر داهاات!

(قەیری بێدەنگی، نارین سەری دادەنوێنیتە سەر سنگی)

فەرەیدوون: دەزانی بیرم لە چینی تریش دەکردهوه؟

نارین: لە چی؟

فەرەیدوون: لە زیندان! (وێک ئەوێ ژانەسەرێکی لە ناکو گرتیبیتی، هەردوو دەستی لەناو قژی خۆی دەنالییتی. چەند ساتیکی کەم هیچ قسە ناکا) ئاھ نارین گیان (وێک ئەوێ بە دەم خەونەوه قسە بکات) شەشەمین رۆژم بوو لەناو زندان.. ئەمجارە بردمیان فریانی دامە ناو ژووریکی

بچووکه وه - دوو مه تر دريژى و مه تريک پانايى بوو. ويرا ويراى بن ديواره کاني، بونی رشانه وه و ميژى لى دههات. له ناو ژووره که، ساته کاني پيشووم دههاتنه وه پيش چاو. نارين، کاتي نامر سربه که مان، له ريزى پيشه وه، له نزيک جهوت کۆله که داره که، رووبه رووى مهيدانه که « وهک ميگه له مهريک » داينيشاندين: من له ريزى دووه مى پيشه وه، له ناو کۆمه ليک سه ربازي دیکه دانيشتووم. له ناکاو، دهنگى سامناکى نازيريک رايچله کاندین، ته ماشامان کرد: جيتيکى دريژى سپى سه رگيراو « له ئيسعافى نه خوښخانان دهچوو » له ولاى مهيدانه که وه رايگرت. سه رتاسه رى ئه و ئوردو وگا گه وره يه، به عه قيد و رائييد و زابط و نامر سربه و عه ريفه وه، به وه هموو هه زاران سه ربازه ي ناو ئوردو وگا که شه وه - ئه وانى به دانيشتنه وه بوون، ئه وانى به پتوه بوون - ئه لقه يه کيان دروست کردبوو؛ چاوهروانى بينينى ديمه نه که يان ده کرد. جيتبه دريژه سپيه که رايگرت، چهند زه لاميتک، به په له رايان کرد. جهوت سه ربازه چاو به ستراو و قۆلبه ستراو که يان له جيتبه که وه هيتا خواره وه، قۆليان گرتن و هيتور هيتور رووه مهيدانه که ده يان بردن: يه که دووانيتک له پيشه وه يان ده رويشتن و چنديکى دیکه ش له دوواوه يان، بیدهنگ، زۆر به سستی و سامناکيه وه هيتلى ناوه راستى بازنه ي خه لکه که يان ده برى، تا گه يان دنيانه لاي ريزه کۆله که داره کانه وه « هه ندی زيخيان له پيش کۆله که داره کان رۆکردبوو » ئنجا به گوريسيتکى ئه ستوور، له داره کانين به ستانه وه، خوښيان پشتاويشت کسانه وه (به هه رهس و نازاره وه) ئاخ، من به دريژايى هه مو ئه و ساتانه، له گه ل رابوورينى هه ر چرکه يه ک، تا ئه و ساته ي که دهنگى

سامناک و توقينه رى يه که م ده سريژ بالنده ي سه ر دره خته کاني پشت مهيدانه که ي به ره و قولايى ئاسمان هه لفراند؛ ده زانى ههستم به چى ده کرد نارين؟ ته نيا يه ک شت له ميشکمداد ده خولا يه وه: « هه ر ئيستا نا، ده ميکى دى؛ ده بى به جواب بيم، ده بى به جواب بيم! » (خا و ده بيتسه وه) به لام، نه متوانى! ئه م هه ستي نه توانينه، ئه م هه ستي زه بوونى و جه ژمه ته، ته نانه ت له ژوورى زندانه که شم، هيشتا هه ر نازارى ده دام. (ساتى وه ستان. پيش ده خواته وه. به له خوڤتوورپه ييه وه) زۆر سه ير بوو. جاران ئينسانيتک، يا هاو رپيه که م کاتي جه ژمه ت و که سه ر و بيژاريى خوڤى، له تاو ئه و جوړه ديمه نه ناشيرينانه ي ژيان ده رده برى، يان که باسى هه ر جوړه قه هر و تالانه وه يه کى دیکه ي خوڤى، به ده ست ژيانه وه بۆم بکردبايه، من پتي قه لس ده بووم، هه ميشه وام ده بينى که ده برينى ئه م جوړه قسه و باسانه، له رشانه وه يه کى بۆگه ن زياتر هيجى تر نييه. له و کاتانه دا، هه ميشه، به فيگاربه کى پر له بيتزه وه له دلئى خوڤمدا ده مگوت: « چيه ئه مه؟ »، « وهک ئه وه وايه که له شى خوڤناوى و پر کيتمى خوڤى رووت بکاته وه و له به رده مت رايبخات؛ بۆ ئه وه ي توش به زه بيت پييدا بيتته وه! »، ده مگوت: « هه ر که سه و له برينى کيماويى خوڤى به رپرسياره ». زۆر جاران، له توورپه بيان، به وه هاو رپيانه ي خوڤم ده گوت: « که به بيژارى و تالانه وه ي خوڤت هه ل ناکه يت؛ بۆچى خوڤت ناکوژيت؟ » به راستيشم بوو، ده زانى؟ (که ميک وه ستان. به شه که تيه وه) ئاه، نارين گيان، هه ست ده که م جارسم کرديت (به زه بوونيه وه) قسه کانم پچر پچرن؛ ورتنه ناکه م: ده مه وى پارچه شکاو و پرژوبلاوه کاني بوون و ژيانم به يه کتره وه گرى بدهم. ده مه وى

ئەو دەت پى بىلىم: من ئەگەر تۆم نەناسىيايە، تووشى چارەنووسىكى زۆر روورەشانە دەھاتم، تووشى مردن؛ مردننىكى بى مانا، مردننىكى لە گيانى خۆ بىزارانەى ناو سەنگەرئىكى ئەم جەنگە نەفرە تاويىيە. يانېش ئەو دەت تووشى خۆكوشتنىكى لە ناکاوا! نارېن گيان، تۆھم رېگام بووى، ھەم چارەنووسىش (لەسەر كورسىيەكە، وەك سەرماي بى، خۆى وېك دېنېتتەو. بە ئەوايەكى بربندارەو) كەچى تۆش، نارېن، بە ھەموو دلتەو، پىم دەلىتى: (پەشىمانى). من چۆن پەشىمانم، چۆن پەشىمانم!

نارېن: داواى لىبورنت لىدەكەم، فەرەيدوون، من ھەست دەكەم: بەو قەسەيەى كىردم نازارم دايت.

فەرەيدوون: (لەناكاوا لەسەر كورسىيەكە ھەلدەستىتەو)

ئىنسان ھەزدەكا سوودى ھەي، دەزانى نارېن؟

نارېن: (بە ماتىيەو، لە ھاتۆچۆكردى فەرەيدوون بەدەم قەسەكرەنەو، ورد دەبىتتەو).

فەرەيدوون: رۆژئىكىيان- يەكدوو مانگ پىش ئەو دەى كە تۆ بىناسم- تازە بۆ سەربازى ھاتبوومە ئەم شارە، ئىوارە بوو: لە ئۆردووگاۋە بەرەو ئوتىلەكەم دەگەرپامەو، لەسەر شۆستەيەك راۋەستابووم و دەمويست لە شەقام بېرەمەو، لەو كاتەدا، شاقامەكە، بەردەوام ئوتومبىل و زىلى سەربازى پىدا دەرىۋىي و بوارى پەرىنەو نەبوو. كە ئاورئىكەم بۆ دەستەراستى خۆم داۋەو، دىتم: كوتىرىك، كور، دەست بە گۆچانەو، لەولاي مەنەو راۋەستابو؛ ئەويش ھەر دەبويست بېرەيتەو. چووم دەستىم گرت و لەگەل خۆم لە شەقامەكەم پەرانندەو! دەزانى نارېن، ئەو ئىوارەيە، ئەو رووداۋە ئاسوودەبىيەكى يەكجار گەرەو لە گياندا خرۆشاندا! باۋەر

بەكە: ھەر لەو ساتەو دەستىم گرت، تا ئەو ساتەى كە شەو خەوم لىكەوت، بە درېزايى سات، لە خۆشتىرېن دلاۋەترېن ساتەكانى ئاسوودەبىدا دەژيام. ھەستىم دەكرە ئەو ئىوارەيە بوونىكەم ھەبوو، مانايەكەم ھەبوو؛ سوودئىكەم ھەبوو. ئىنسان ھەمىشە دەيەوئ شتتىكى ھەبىت و بىداتە دنيا، بىداتە ئەو دەى غەبرى خودى خۆى. من ئەمرو، زياتر لە ھەموو ساتىك، زياتر لە ھەموو ئىنسانىكى دىكە ھەز دەكەم ھىز و تواناكانى خۆم بىخەشتم (ۋەك ئەو دەى بىەوئ شتتىكى بىداتى) من خۆش دەوئى، خۆش دەوئى (بە زەردەخەنەيەكى ئومىدەوارنەو) دەزانى نارېن، من زۆر جارن وا ھەست دەكەم ئەوین و پەيوەندى ئىمە: شىعەرىكە، شىعەرىكى ناتەواۋى بەردەستەم كە دەبى ھەموو ھىزى گيانى خۆمى پى بىخەشتم؛ شىعەرىكى ناتەواۋى بەر دەستىم كە خەرىكەم تەواۋى دەكەم. تۆ دلت دى دەست لە شىعەرىكى ناتەواۋى ھەلبىگرم و بە نىۋەچلى وازى لى بىتم؟

نارېن: (بە دەنگىكى پر لە نازارەو) چۆن دلم دى؟ (بە خۆشەويستىيەكى پر لە غەمگىنىيەو) ئى فەرەيدوون، دە ۋەكو دوتىن و پىرىش پىم وتى: ئىستەش خۆ نەچوۋە بچى؛ خۆ بە ھەموۋى تەنيا سىز دە رۆژ بەسەر ماۋەى غايب بوونتدا رەت بوو!

فەرەيدوون: (بە خەمساردىيەو) ئى؟
نارېن: ئەگەر تۆ ئەمرو بچىتەو پىش و خۆت تەسلىم بەكەيتەو؛ قابىلە بۆ تەنيا سىز دە رۆژى غايب بوونت حىبى فىرارىت بۆ بەكەن؛ قابىلە؟

فەرەيدوون: (پىش دەخواتەو) نارېن گيان، تەنيا يەك رۆژ، يەك رۆژىش چىە غايب بىت، لەلای ئەوان بە فىرار

له قه لَم دهرتی.

نارین: ههر له بهر سیتزده رۆژ - « سیتزده رۆژ »؟

فه ره یدوون: ئەمه یاسای سه ربازییه! بۆ ماوهی ههوت سالی ره بهق دهچی، ههر له یه کهم رۆژی ئەم جهنگه وه، رتوره سم و یاسا لیره ئاوهایه. ئەمه جهنگه. جهنگ.

نارین: (حرس و ههژمهت قورگی دهگری، ده داته پرمه ی گریان) ئەهی چار فه ره یدوون؟! من ههست ده کهم ئیمه له بیابانیتکی تاریکدا. ئەم غه ربییه دا، ئەم شاره بیتگانه و تاراوگه به دا، بێ که سوکار، دوور له خزم و ئاشنایانمان؛ که سی نانسین رووی لی بنیین، که سی نانسین داوینی بگرین یارمه تیمان دات. کهس نییه به فریای هاوارمان که وی. ئیمه، ئەوا سی رۆژی ره بهقه، بیه ره چاره سه رتیکی ژیانای خۆمان، بیه ره رزگار بوومان ده که بینه وه؛ ناتوانین. ناتوانین. ههر هه موو ده رگایه کمان له روو داخراوه، داخراوه! ئیمه له دۆزه خداین. دۆزه خ.

(قه بری بیدهنگی)

فه ره یدوون: (به ئارامییه وه) ئەوا وه ریشیان گرته وه! ئەهی پاشان؟

نارین: (دهگری).

فه ره یدوون: من گهر له م له م مردنه ی ئیستاش قوتارم ببی، بۆ مردنیتکی دیکه داده نرتیمه وه: دیسانه وه بۆ سه نگه ری شه ر! من له و کاته دا، چۆن ده توانم تۆ به م حاله وه به جی بیتلم و بچمه ناو سه نگه ری شه ر؛ خه لکی بێ گونا ه بده مه به ر شه ست تیر و گولله، چۆن؟ چۆن ده توانم تۆ ئاوها به م حاله وه جی به یتلم و خۆشم بسپیترمه ده ست ئەم چاره نووسه پر تاوانکاریه وه؟ من شه ر له پیتناو چی بکه م؟

له پیتناو چی سه نگه ر بگرم!؟ له پیتناو پاراستنی شووره ی رژی میک، دوله تیک - که ههر ئەو بوو باوکتی به م چاره نووسه ره شه برد و دووایه ش تۆی تووشی ئەم مه رگه ساته تازار او بییه ی ئەم رۆ کرد؟ له پیتناو ئەوه بچم سه نگه ر بگرم که لینگه ریم: تۆ « له ژووره وه »، ئەم نه خۆشی و ده رده سامناکه ت رۆژ به رۆژ پتر هیتز و خویتت بژی و ژیانت لیره بێ که سوکار، لی ببیته چوار دیواری سروسارد؛ پاشانیش رۆژتیک، له ناو مه رگه ساتی ده ردی خۆت و هه ژمه تی من دا سه ر بنییته وه؟ له پیتناو ئەوه! له پیتناو ئەوه بچم سه نگه ر بگرم و له سه ربازی وه رگه ریمه وه؟

نارین: (له ناکاو له گریانه که ده وه ستی، به ده نگیتکی ئاسته م، به لام رۆژو به تاو، وه ک ئەوه ی پیلانیتیک دا بنیته وه) فه ره یدوون، ئەگه ر تۆ له سه ربازی وه رگه رنه وه، ئەوا « سه نگه ر و شه ر » گیه رگه رت نه بوو. ئەو سات، ههر له ئیجازه ی یه که مته وه، به یه که وه راما ن ده کرد؛ لیره نه ده ماین.

فه ره یدوون: (به نائومیدیه وه) نارین گیان! وه رگه رانه وه م له سه ربازی، دووای غایب بوونی ئەم سیتزده رۆژم، شتی که ئەگه ر واسطه ی له لای عه قیدیش بۆ بکه یت: موسته حیله! موسته حیله وه رم بگه رنه وه و وه ک هه وت سه ربازه فیراره که ی به چاوی خۆم دین گولله بارانم نه که ن!

نارین: (ده لالیته وه) توخوا وا مه لی، وا مه لی فه ره یدوون!

فه ره یدوون: (مشت له ناو له بی ده ستی خۆی ده دا) ئەوه یه ئیتر.

نارین: (وه ک ئەوه ی له خه ونیتکی سامناکدا هه لسا بیته وه، بیه ره کاته وه، چاو به ده وری خۆیدا ده گپری.)

به سه رسورماو بيه کی پر له نازاره وه) فه ره یدوون، من باوه پر
 ناکه م ژبانمان به م رۆژه گه یشتوه! من هه موو شته کانم «وهک
 خه ونیک» زۆر به ئالۆزی دینه وه پیش چاوه! هیچ شتی کم به
 ته واوه تی نایه ته وه بیر! له که یه که وه هه ر لیره یین؟ بۆ؟! چۆن
 به م رۆژه ره شه گه یشتین؟! له چیه وه دهستی پیکرد؟!
 (که میک بئ دهنگی)

فه ره یدوون: له وه وه دهستی پیکرد که باوکت، « مام
 مسته فا» به ره حمهت بئ، خۆی کوشت و گیانی سپارد! ئیتر
 دووای ئه وه، کاتی تۆ ده مه و ئیواره یه ک گه رابوو ته وه مال،
 که به ته نیا، دیمه نی له شی هه لئواسراوی ته وت دیبوو؛
 بوورابوو بته وه. شه و و رۆژتیک به بئ هۆشی، له ژتیر مه یتی
 هه لئواسراوی ته ودا، له ناوه راستی ئه م ژوورده دا، له شوین ئه م
 کورسییه که وتبوویت و من نه مه زانی! کاتی گه یشتمه
 سه رت، تۆ لیره دا، که له واژ ببوو بته وه؛ ده م و چاوت رهنگی
 مردووانی لئ نیشتبوو! نارین گیان.. له و رۆژه وه بوو ئیتر
 تووشی ئه م ئیفلیج بوون و له پئ که وتنهت هاتی. (که
 ته ماشای نارین دهکا، ئاوازی قسه کردنی دهگۆرئ) چۆن
 نارین گیان، چۆن به بیرت نایه؟ لیره، له سه ر هه مان ئه م
 قه ره و پله به ی خۆت، له ناو جئ که وتبوویت. جار جار، له
 ناکاو، که ئه م ده رده فیه دایده گرتیت و به هینکه هینکی
 ده خستیت، خه ریک ده بووی بخنکی؛ منیش ده هاتم،
 له سه ر هه مان ئه م قه ره و پله به ی خۆت، هه ر دوو تۆقی
 لانی سوچه وانتم، به دوو په نجه ی دهستی راستم توند توند
 ده گووشی، تا ئه و ساته ی که ورده ورده به ری ده ادایت و
 ده ماره کانت خا و ده بوونه وه؛ ئینجا منیش دلۆیه فرمیسیکی
 گه رم و روونم، تنۆک تنۆک ده که وتنه سه ر روومه ته کانت، به

هه یواشی، له سه رخۆ، هه ر دوو لاپهستی شان هه کانتیم ده گرت و
 درتیم ده کردی؛ دامده پۆشیت. به بیرت نایه؟ به بیرت
 نایه ته وه! من به درت ژایی هه ر هه موو ئه م دوو هه فته به ی که
 ئه م ده رده فیهت ده گرت، له ژتیر سه رت بووم، له په نا ته وه
 بووم. (هه ناسه یه ک هه لده کیشی) نارین گیان! له پئ که وتن
 و ئیفلیجیه که ت ئه وه نده نسکۆدار و بئ تۆقره ی نه ده کردم.
 من له رۆژه کانی سه ره تا دا هه موو رۆژتیک، دووای ئه وه ی له
 ته دریبی ئیواران و ته نانهت دووای ته دریبی نیوه رۆیانیشم که
 ته وا و ده بووم، به کسه ر ده هاتمه لات و ناو جیگا که تم پاک
 ده کردوه، چیشتم بۆ لیده نایت و ده رخوا ردم ده ادایت. هیچی
 مایه ی دلآزاری و په رتیشانیم نه بوون، به لام ئه م ده رده
 فیهت، ئه م ژانی ئه عصابهت بوو که دنیامی لئ هینا بووه
 یه ک. ئاخه تۆ، نارین، گه لیک جار ان ده ستت توند له
 قورقورا گه ی خۆت گیر ده کرد و له تا و نازارت، له تا و
 ئه شکه نجه ی گیانت، خه ریک ده بووی له هه ژمه تان خۆت
 بخنکینی! رۆژ به رۆژیش ئه م ده رده، سامنا کتر رووی
 تیده کردی. له هه فته ی یه که می له ناو جئ که وتنت،
 ئیواره یه ک، پیتشیری ئه وه م له دکتۆره که ت کرد، که بته ن
 له نه خۆشخانه بته وین، گوتم: له وئ، به لکو هه م
 سسته رتیک به رده وام ئاگادارت ده بیت، هه م له وانه یه له وئ
 زوو تریش چاک ببیته وه. گالتیه ی به قسه که م هات، وتی:
 «ئه و! شه ش مانگ زیاتره هه رچی نه خۆشی پیشووش
 هه بووه، له هه ر دوو نه خۆشخانه که ی ئه م شاره، ته نانهت
 نه خۆشی خه ته رنا کیش، هه موویان له نه خۆشخانه وه
 راپیچا وه ته وه مالی خۆیان، بۆ ئه وه ی جیگا بۆ ئه و هه موو
 سه ربازه بریندار و بئ ده ست و لاقانه چۆل بکریت که له

سه‌نگه‌ری شه‌رپوه ده‌هیندرینه‌وه». (پیش ده‌خواته‌وه)
 هرچونتی بوو به هزار حال توانیم ئیجازه‌یه‌کی سی رۆژی
 وهریگرم و بتوانم له‌ته‌نیش‌تت بمینمه‌وه. (که‌میک
 وه‌ستان) نارین گیان، ئیجازه‌ سی رۆژییه‌که‌ی من کۆتایی
 هات، که‌چی ئەم دهرده‌ فیتییه‌ سامناکه‌ی تو، رۆژ به‌ رۆژ پتر
 لیتی پیس ده‌کرد و کوشنده‌تر ئازاری میشک و گیان‌تی
 ده‌دا. جاری وا هه‌بوو منیش له‌گه‌ل تو، به‌ گریان و
 لالانه‌وه‌ی تو، ده‌که‌وتمه‌ گریان‌ه‌وه. نارین، من ئیتر، له‌وه
 به‌دووا، ته‌نانه‌ت بو‌سه‌عاتیکی چوونه‌ بازار و خواردن و
 داووده‌رمان کرینیش چیه‌، نه‌مده‌توانی، ده‌ترسام له‌وه‌ی
 به‌ته‌نیات چی‌ به‌یلم. ئەوا بو‌ماوه‌ی هه‌قده‌ رۆژی ره‌به‌ق
 ده‌چی تو له‌ناو چی‌ که‌وتوویت و منیش له‌ژوور سه‌رتام.
 سه‌عاتیک چیه‌ لیت دوور نه‌که‌وتومه‌ته‌وه. ئەم به‌ک دوو
 رۆژی ئەم دوواییه‌ت نه‌بی، شوکر: ئارامیت و به‌م حه‌به
 تازانه‌ فه‌رقیکت کردوه.

(ساتی بی‌ ده‌نگی)

نارین: من هیچم له‌بیر نیه‌! هیچم نایه‌ته‌وه‌ بیر،
 رووداوه‌کانی ئەم سی رۆژی ئەم دوواییه‌ نه‌بی!

(ساتی بی‌ ده‌نگی)

فه‌ره‌یدوون: چایه‌کت بو‌ لی‌ نیم، نارین؟
نارین: نا توخوا، دانیشه، قسه‌م بو‌ بکه.
فه‌ره‌یدوون: (جگه‌ره‌یه‌ک داده‌گیرسیتی) رۆژیکیان به
 پشتیوان-م وت:...

نارین: پشتیوان کتییه؟

فه‌ره‌یدوون: کورپکی کورده، ئەویش سه‌ربازه، هاو
 ئۆردووگامه. تاقه‌ زه‌لامیکه‌ که‌ لی‌ره‌ هاو‌رتیه‌ تیم له‌گه‌لی

هه‌یه. ئەو وه‌خته‌ که‌ له‌ ئوتیلیش ده‌خه‌وتم، ته‌نیا ئەو
 جارجار ده‌هاته‌ لام و سه‌ری لی‌ ده‌دام، له‌ نه‌خۆش که‌وتنی
 تۆش، ئەله‌هق، زۆر یارمه‌تی دایم. من هه‌میشه‌ له‌ ژووره،
 له‌ په‌نای تۆوه‌ بووم، ئەوم ده‌نارد. دوو سی جارن ئەو
 دکتۆری بانگ کرده ئیتره؛ داووده‌رمانیش، هه‌ر ئەو ده‌چوو
 بو‌مانی ده‌کری. به‌لام رۆژیکیان، که‌ جاری تو هیشتا ته‌واو
 نه‌هاتبوو، ته‌وه‌ سه‌رخۆت و ئەم دهرده‌ فیتییه‌ به‌ری نه‌دابوویت،
 دل‌یشم نه‌ده‌هات پی‌ت بل‌یم که‌ خۆم پارهم له‌لا نه‌ماوه و
 داوای پارته‌ لی‌ بکه‌م. رۆژمان نه‌ماوو نارین! (له‌ناکاو
 رووده‌کاته‌ ئەو)- ئەه!

نارین: چی؟

فه‌ره‌یدوون: دوینی له‌بیرم کرد!

نارین: چی؟

فه‌ره‌یدوون: جلوه‌رگه‌کانی که‌ پی‌تی له‌به‌رم داکه‌ندیت.

نارین: ئی؟

فه‌ره‌یدوون: بیانشووم.

نارین: (به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی شه‌رمناکه‌وه) توخوا خۆم
 ده‌یانشووم، تو سبه‌ینی به‌ رۆژ، هه‌ر بگه‌یه‌نه‌ سه‌ر ته‌شته‌که.
 ئەم‌رۆ باشترم. ده‌ی توخوا، قسه‌که‌ت ته‌واوکه!

فه‌ره‌یدوون: رۆژمان نه‌ماوو. بو‌قوتوووه‌ رۆنی‌ک، وتم با
 به‌یه‌کجاری پارهی‌کی زۆر قه‌رز بکه‌م. رووم له‌ پشتیوان نا،
 پی‌م وت: پشتیوان، ئەگه‌ر هه‌ته «ده‌ دینارم» به‌ قه‌رز
 به‌دری! سو‌ر ده‌شمزانی هه‌یبوو، که‌چی نه‌یدا. چونکه
 هه‌لبه‌تا وای بیر ده‌کرده‌وه، که‌ ئی‌مه‌ له‌م شارهدا، که‌ساس و
 بی‌ پارهو پوولین، ناتوانین وها زوو ئەم قه‌ره‌زی ئەو
 به‌دینه‌وه! نه‌یدا، نارین! له‌و رۆژه‌وه‌ش، ئەوه‌ بو‌هه‌فته‌یه‌ک

دەرپوا، نهمدیوه ته وه.

(قهیری بیدهنگی)

نارین: چند پارهمان ماوه، فهرهیدوون؟

فهرهیدوون: وایزنام.. (بهره ده لاقه که دهرپوا. جهنتا بچوکه دستیه که ی نارین به دسته وه دهگری و دهیکاته وه، پارهکان دهژمیتری) ته نیا بیست دینار و.. شتییک!

(قهیری بیدهنگی)

نارین: بۆ ئەم سه ره مانگه ی داهاتوو، گهر نه چم دهوامی خۆم بکه م، ئەوا بۆ ئەم زستانه ی داهاتوو ده بی سوال بکه ین، ده زانی فهرهیدوون؟

فهرهیدوون: (جهنتا بچوکه دستیه که داده خاته وه، هه لی ده داته وه ناو ده لاقه که)

نارین: به راست فهرهیدوون، ئەوا من کاتی خۆی، له رووم نه ده هات ئەم پرسیا رهت لی بکه م. من قهت نه مدیوه له هه یچ ئه یجازه یه کت بگه ریته وه و سه ر له که سوکاری خۆت بده ی! تۆ هه یچ گه راویته وه ؟
فهرهیدوون: نه .

نارین: بۆچی فهرهیدوون؟

فهرهیدوون: (دلشادییه کی له نا کاو روخساری ده گه شتیته وه. به زه رده خه نه وه) ئەللاه نارین! خه ونیکم بیره اته وه! دوینی شه و خه ونم به دایکه وه دی. له خه ونم دا گه را بوومه وه. جهنتایه کی گه وره م به دسته وه بو، له ناو هه وشه ی ماله ی خۆمان دایکم به پیرمه وه هات و باوه شی پیا کردم. به زه رده خه نه یه کی گازانده وه پیی گوتم: « ها؟ چۆنه گه راویته ته وه!»، و تم: « هاتووم خه به ریکی خۆشت بده می». باسی تۆم بۆی کرد. زۆر که یفی هات. وتی: چ

کاره یه؟ و تم: مامۆستایه. وتی: له کوئی؟ و تم: له گوندیکی نزیک ئەو شاره ی که من تییدا سه ربازم. وتی: عاره به؟ و تم: نه، کورده! وتی: ئە ی که سوکاری له کوین؟ و تم: هه یچ که سی نییه؛ سی خوشکی هه ن، ئەویش هه ر به که وه وان له ولاتی کدا. وتی: له کوین؟ و تم: به کیان له ئیرانه، ئەوی تریان له تورکیا، ئەوه ی تریشیان له سووریا یه. عاجباتیی ما، نارین. ئەللاه، چ خه ونیکی خۆش و له زه تبه خش بو! له و ساته دا هه ستم ده کرد چی ناواتی ژیانم هه ن به دی هاتوون.

نارین: خۆزگه روژییک ئەم خه ونهت به راست گه راپیه. هه ردوو کمانی پیکه وه بدیا یه!

فهرهیدوون: خۆزگه نارین! له وه ته ی تۆم ناسیوه، هه میشه هه زم کردوو که روژی له روژان، به یه که وه بگه ریته وه.

نارین: ئە ی بۆچی له مه و پیتش نه ده گه راپیته وه؟

فهرهیدوون: نه مده ویست. هه زم نه ده کرد.

نارین: بۆ؟ باشه، فهرهیدوون، ئەوا ئه یمه نه فی کرابوینه ناو ئەم عاره بانه و ناچار بووین که له م جنوبه هه وا پیس و گه رمه سیته دا ژیان به ریته سه ر! تۆ بۆچی؟ بۆچی نه تده ویست بگه ریته وه؟ (که مییک وه ستان) هه ر له سه ر ئەو مه سه له یه ی باوکت؟

فهرهیدوون: شتی تریش، شتی تریش نارین.

نارین: فهرهیدوون، باوک نابۆی ئەوه نده دلره ق و توندوتیژ بی وهک تۆ باسی لی ده که ی! من سه یرم پی دی: « باوک» که ئەو هه مو سه روهت و سامانه ی خۆی هه بیته، هه ر شه ش-حه وت مانگ جاریک ده رامهت و قازانجی قونتته راتیکی گه وره ی ده ست بکه ویت، چه ندین وه ستاو کریکاری له ژیر

دهستدا بیت و بتوانی مووچهیان بدات، وپرای ئه وهش چهن دین خانوو و بهره و ریزه دوکانی له ناو شاردا هه بیت و هه موو مانگیک کرپیه کانی وهرگریت؛ چ هه وجهی به وه ههیه که بیت، به درپژایی عومری گه نجیبتیی کوره کهی، ئه کورهی له زهواق بنیت و هه راسانی بکات؛ زۆر له کوره کهی خۆی بکات که له ئیشوکاری تایبه تی خۆیدا له گه لئی بیت و یارمه تیی بدات؛ سه ره رای ئه وهش، بیت له سه ره ئه وهی که کوره کهی نه توانی گوپراه لئی داواکارییه کانی ئه و بیت له گه لئی بکاته شه ر و هه را و پیتی بلتی: « تو کوری من نیت» و له مال دهری بکات! ئه و هه موو ته نگوچه له مه و مهینه تیی هه ل له ژبانیدا بخولقیینی! من تی ناگه م: « باوک»
چ هه وجهی به وه ههیه؟

فه ره یدوون: ئه ی کوره که نارین؛ ئه ی کوره که؟ ئه ی کوره که چ هه وجهی به وه ههیه که دووای دوو سال تیپه ربوون به سه ره ئه م رووداوه « به سه ره دهر کرانی»، دووای دوو سال خانه به کوئی و « تامی مال و دایک نه دیتن» که به درپژایی ئه و دوو ساله ش هه ر، هه می شه له ئوتیلان خه و تبتیت، وه به درپژایی هاوینه گه رم و ره تینه ره کان هه می شه هه ر کاری کردبیت و ئاره قی رشتبیت و خۆی خۆی ژبان دبیت؛ که چی ئه مرۆ بیت، له جیاتی ئه وهی که خۆی له م ناگره، له م جهنگه سامناک و بی مانایه به دوور رابگری، یا چاره سه رتیک بو ژبانی خۆی بدۆزیتته وه، به وپه ری بیباکی و ویزدان راحه تیی وه، خۆی به دهستی خۆی، خۆی ره وانه ی ناو ناگری ئه م جهنگه خوتناوییه بکات!؟ ئه ی کوره که، نارین؛ کوره که چ هه وجهی به وه هه بو؟!؟

(قهیری بیدهنگی. فه ره یدوون پیش ده خواته وه)

نارین: فه ره یدوون، من چهن له ژبانی تو ورد ده به وه: ژبانی تو له جوگه له یه کی بریندار و له هه مان کاتدا پر غروور ده چی؛ که به ته نیاییه وه، به ناو ده شتیکی چه په ک و سه وزدا گوزه ری کردبیت.

فه ره یدوون: نارین، ته نیایی خه ربک بوو به ته وا وه تی هه ره سم پی بیینی.

(قهیری بیدهنگی)

فه ره یدوون: سه ره ئه وه بوو نارین، من نه ک ته نیا له گه ل مال وه و که سوکاری خۆم، به لکو هه ر له گه ل هه موو که سیک نه مده توانی، نه مده توانی که باز به سه ره ههستی گو شه گیری و ته نیایی خۆمدا بدهم. من هه می شه، پیش ئه وهی که رووداو و شته کان تا قی بکه مه وه، ههستی نه توانین و فیگاری له ئاستیاندا دایانده گرتم! پیش په یوه ندی کردنم، ههستی نه توانینی په یوه ندی کردن و بی مانایی په یوه ندی کردن، دل و میتشکیان رنه ک ددهام. ئه و ههسته ئه فسووناوی و قوول و سامناکه ی، که هه ر له مندالییه وه تا ئه و ساته ی که تو م تیا ناسی، سه رتاسه ری بوون و ژبانی منی داگرتبوو. من به درپژایی ته مه نی گه نجیم، ته ماشام ده کرد هیچ شتیک، هیچ ریگایه ک، هیچ پردیک نییه که بوونی من به ده ور به رم، به ژبان به سه ستیته وه. هه ر که خۆم له ناو کو مه لیک خه لکدا ده بینیی وه، دله راوکتی که وه پتی ده کردم: له بیه رو ده بی و بی مانایی زیاتر، ههستم به هیچی دیکه نه ده کرد. ته نانهت به شدار بکردن له خۆشی و شادییه کانیش، زیاتر له هه موو شتیکی دیکه وایان لیم ده کرد ههست به غه مناکی و فیگاری بکه م. به بیرم دی، روژتکیان، سالی به که می خوتندم بوو له ئاموژگای ماموستایان، هیشتا

باوكم دەرى نەكردبووم، كـورپىكى پوروم بە بۆنەى ژنەيتانىيەو زەماوئەدىكى ساز كردبوو، بانگرههيشتى هەموو كەسوكارى خۆى بۆ زەماوئەندەكە كردبوو، لەوانە منيش. ئىتوارە، جلوبەرگى خۆم كردە بەر بە نيازى ئەوئى كە بچمە زەماوئەندەكە، كەچى، زۆر سەير بوو، هەر كە لە مال هاتمە دەروە، هەيشتا نزيك گەرەكەكەى ئەوان نەكەوتبوومەو؛ هەر لەخۆمەو هەستىكى نامۆ داىگرتم: هەستىكى ئەفسووناوى، لە ناخەو، لە هەيتىك دەچوو- نازانم چى بوو- دلئى دەگوشيم، رىبى لئى دەگرتم لەوئى كە بچم.. هەنگاو كەانى خا و كردمەو. لە دلئى خۆمدا گوتم: «بچم چ بكم؟». پيش ئەوئى بچم، دەمزانى چ دەكرئ، چ دەگوترئ، چ روو دەدا. پەشيمان بوومەو. نەچووم. گورستانىك لەسەر ئەو رىگەيە هەبوو، لامدايە ناو گورستانەكە، چووم لەوئى، لەژئىر دەرختىك پالم داىهەو. كورپە پورەكەم، كە من گەلئىكىشم حورمەت دەگرت، لەسەر « ئەو نەچوونەى من» ئىتر بىراى بىر پىتى نەهاوئىشتەو مالمان. (كەمىك وەستان) نارىن گيان، سروسىتى من، لە هەموو شتىك، لە هەموو ژياندا، هەميشە هەر ئاوها بوو، هەميشە هەر بەو هەستى نەتوانين و دوورەپەريزيەو ژياوم. وەك ئەوئى كە لەناو رووبارئكيشدا بووبم و تىنوئىتىشم بە ئاوەكەى هەرگىز نەشكابئ؛ هەميشە هەر هەستم بە نازارى خنكانىك دەكرد كە لە تىنوئىتىمەو هاتىبئ. (پيش دەخواتەو) ئىستا كە ئاور لەم ژيانەى خۆم دەدەمەو، وا هەست دەكەم كە من بەدرئىزايى هەموو عومرى خۆم هەميشە گەراوم.

نارىن: لە چى گەراوى؟

فەرەيدوون: لە شتىك كە هۆگرى بىم، يا لە كەسىك كە خۆشم بوئ: بۆ ئەوئى چىتر هەست بەو نەكەم كە بوونى من بئ مانايە و هىچ كەلك و مانايەكەم لە ژياندا نىيە؛ بۆ ئەوئى چىتر لەناو قوزاغەى گۆشەگىرى و هەستى بئ مانايى خۆمدا نەريزىمەو. من ئىستا بۆم دەر كەوتووه، هەلئىژاردنى تەنيايى، لە ئەنجام دا، چارەسەر نىيە؛ هەر دەمانگەرئىنىتەو.

نارىن: دەمانگەرئىنىتەو بۆ كوئ؟

فەرەيدوون: بۆ ناو كۆمەل، بۆ ناو ژيان.

نارىن: چى دەمانگەرئىنىتەو؟

فەرەيدوون: هەستى تەنيايى.

نارىن: هەستى تەنيايى، يان خۆشەويستى و، پىوبستى

..و

فەرەيدوون: تۆ بلى تەنانەت ترس و برسئىتىش. بە هەر حال، چارە نىيە: ناكري مرؤف هەر لەناو قوزاغەى خۆيدا بژئ و هەر بە تەنيا غەم لە شت بخوات. (كەمىك وەستان) ئەوئى كە جارن تئيدا دەژيام دۆزەخىك بوو. ئاخ نارىن، ئەو دۆزەخە، چۆن نەيكوشتم! وەك ئەوئى بلىتى سەرتاسەرى ساتە ئانارام و گۆشەگىرىيەكانم دەيانزانى كە من رۆژئىك خۆرى چاوانى تۆم لئى هەلئى؛ وەك ئەوئى بلىتى سەرتاسەرى ئەو حەبى ئىسپرىنانەى كە نىوئەشەوان هەلدەستامەو دەمخواردن، هەر وەها سەرتاسەرى ئەو بوتلە عارەقە غەمگىنانەى كە هاودەمى شەوانى پر مرزى خۆكوشتم بوون دەيانزانى كە رۆژئى لە رۆژان سەوزايى تۆ و جۆش و گورى تۆ، وەك لە ريشە و خاكى پر پىستى ژئىر دەرختىكەو بۆ ناو گيانى دەرخت سەركەوئى؛ ئاوها بۆ ناو

گیانی مندا سەردەكەویت و چلۆپۆیم پێ دەبەخشیت و دەمگەشینیتەوه (بە دلخۆشییەوه باوەش دەكاتەوه، وەك لە سەمایە كدا بیته) من بەختەوهرم. من لەگەڵ تۆدا زۆر بەختەوهرم. زۆر دلخۆشم! دلخۆشیی جۆگەلەیهکی بیناز و تەنیای دەشتیکی چەپەك كە لە ئاخیرین ساتەکانی وشك هەلگەرانى خۆیدا پزائیتە ناو رووباریكەوه.

نارین: (دەم و دەست لە پرمەى گریان دەدات، دەم و چاوی خۆی لە ناو هەردوو دەستی خۆیدا دەشارتەوه)

فەرەیدوون: (لیتی نزیك دەبیتهوه. چەناگەى بە خۆشەویستییهوه بەرز دەكاتەوه) بۆ دەگریته، بۆ دەگریته نارین گیان!

نارین: (پچر پچر، بە دەم گریانەوه) فەرەیدوون، بە چی شتیکی من دلخۆشی؟ بە چی شتیکی من؟ بە ئیفلجیجی من و بەم دوو قاچە لەگۆكەوتووێ من دلخۆشیت؟ بەوهی كە من تووشی ئەم سەرەنجامە تال و ئەم چاره نووسە رەشەى ئەمڕۆتم كرد؟

فەرەیدوون: (خاوە دەبیتهوه، توورە) گەورەترین نوقسانیی ئینسان ئەوهیه كە ناتوانی لە ناو هەقیقەتى خۆیدا بژیت!

نارین: من گەر بمزانیایه نیگاگردن و سەرئەجاندنم لەم چاوه پڕ حەسەرت و غەمانەى تۆ، بەم رۆژە سامناك و پڕ هەرسەت دەگەیهنێ؛ چاوەکانی خۆم كۆپتر دەكرد! گەر بمزانیایه من ئەو رووباره نامۆیەم كە تۆ ئەمڕۆ، بەو هەموو خەیاڵمەزنی و پاکییهى خۆتەوه تێیدا دەخنكێتی؛ هەر لە یەكەم رۆژەوه خۆم چك دەكرد. بەلام ئاھ.. فەرەیدوون.. كام پیاسەمان، كام پیاسەى رۆژەکانی سەرەتای یەكترناسیمان دەیانزانێ كە بەم رۆژە رەشە دەگەین؟ كامە خۆشی و

توانەوهی ناو ماچەکانی ئەوهلین هەفتەى ژووانەكانمان دەیانزانێ كە ئاوها ئیفلج، ژیاومان لێ دەبیته سوغره و مەینه تی و بارو بەلا. كام لە ئیمە دەمانزانێ؟ (بە هەنسكو گریانێكى زەبوونانەوه) فەرەیدوون.. لە پێكەوتنی من تۆشی لە پێ خست. ئیفلج بوونی من تۆشی ئیفلج كرد.

فەرەیدوون: (بە شیلگیری و نەرمییەوه) وا مەلێ نارین گیان. بە پێچەوانەوه: تۆ كلیلیك بووی دەرگای ژیاوت بۆ كردهوه. من لە رێگای تۆوه توانیم پەبۆهەندى بە ژیاوت دروست بكەم!.. ئە، من قەت ئەوهەندى ئەمڕۆی ژیاونم، هەستم بە بەهیزی و دلنیاى و سەرەستیى خۆم نەكردهوه.

نارین: (بە دلتهنگییهكى قوولەوه) سوپاست دەكەم فەرەیدوون؛ دەزانم تۆ دلە دەدەیتەوه، بەلام تۆ ئیستا، تەنیا بەوهی، گەر چەند هەنگاوێك « لەم ژوورە» دوور بكەویتەوه و بگەیتە سەر ئەوهلین شەقامى ناو ئەم بازارپەى « دەرهوه» هەست دەكەیت كە تا چ رادەیهك « بەند كراو» و هەرەشە لێكراوى، چەنى نارەحەت و راوهدووونراوى؛ تەنانەت هەست دەكەیت لە «سەربازێكى فیرار» زیاتر، هیچی تر نیت. (دەگریته).

فەرەیدوون: ئاخەر ئەوهیه، نارین گیان: گەورەترین هۆی مەرگەساتی ژیاوت، گەورەترین هۆی خراپەكارى و بەدبەختییەکانی مەرۆك لە ژیاوتدا ئەمەیه: لێناگەرپین ئینسان بۆ خۆی لە ژوورەكەى خۆی دا بنیشیت! (كەمێك وەستان، بە ئارامییەوه) نارین گیان، من مەبەستم ئەوه نیه كە لەگەڵ تۆ هەمیشە لە ژوورێك دانیشین و نەیهینه دەرهوه، بەلام نارین، دلە شیرینهكەم، ژیاوت ئەوهشمان پێ بە رەوا نازانێ..

ئهوهشمان پټ به رهوا نازانې!

(فهرهیدوون، لهسهرخو، سهرداگرتوو، بهدهم بیرکردنهوه، ههنگاو بهرهو دهراگای هموشه دهنخ، له نټوان قهرهویلهکهی نارینو دهراگاکه، دوو سټ جاران ههر دټو دهچن: لهناو شلهژانې بیرکردنهوه دایه، بهلام هیمن و نارامه. پاشان دهچن له قوژنټیکې ژوورهکه دا، لهسهر چیچکان، پشت به دیوارهکه ده دات، سهری خوئی له بهینی ههردوو دهستهکانی خوئی دهگرئ، تاو تاویش هه لدهسته تتهوه، دووباره دست دهکاتهوه هاتوچوژکردن. هیچ ناگایه کی له نارین نه ماوه که به چاوهروانیسه کی غه مگینهوه، تا رادهیه کیش به ترسهوه، ته ماشای دهکا. له ناگاو کاتن که پرووه قهرهویله کهی نارین دهروا، دست بوئو پالتوویهی سهر سهری نارین، که به هه للاگهوه هه لئوسراوه، درټژ دهکا) ههست دهکهم سهرمامه. سهرمامه نارین!

نارین: فهرهیدوون گیان، چیتته ئهوه؟ ههر له ماوهی ئهم یه کدوو دهقیقه یه دا، رهنگت گوړا و سیمات رهنگیکې دیکه ی لئ نیشته؟ سهرماپوونی چی فهرهیدوون، من گهر نه خووش نه بوومایه، له گهرمان ئهم کراسه ی به ریشم فرئ ده دا. په شوکاو دیاری، فهرهیدوون! (که میک وهستان) بوچی ئاوها له ناگاو، رهنگت هه لبرکا؟

فهرهیدوون: (وهک ئهوهی ناگاداری ئهم قسانه ی نارین نه بیته، پالتوکه ی دهکاته بهر، نوقمی بیرکردنهوه یه. دست دهکاتهوه هاتوچوژکردن. پاشان، له ناگاو، به شله ژاوییه وه بی ئهوهی ته ماشای نارین بکات) پټم بلئ، نارین، یهک شتت لئ ده پرسم: تو له گهل ئه وه دایت ئینسانیک بمرئ له پیناو ئهوهی دوو ئینسان بژین؟

نارین: (حه په ساوه).

فهرهیدوون: بو وه لام ناده بیته وه؟

نارین: (وهک ئهوهی له قسه که ی فهرهیدوون تی نه گه یشته بی و له دهم وچاوی فهرهیدوون دا به دووای مه بهستی پرسیاره که یدا بگهرئ).

فهرهیدوون: وتم: تو له گهل ئه وه دایت که ئینسانیک بمرئ له پیناو ئهوهی که دوو ئینسان رزگاریان بیته؟

نارین: (وهک ئهوهی بیر له مه ته لئیکې ته لزمایو بکاته وه، قهریک بیده نگ، له فهرهیدوون ورد ده بیته وه).

فهرهیدوون: به مهرچیکیش: تو دلنیایت؛ دلنیایت لهوهی که ئهم دوو ئینسانه رزگاریان ده بیته!

نارین: دلنیاشم که ئه و ئینسانه ی تر ههر ده بیته بمرئ؟
فهرهیدوون: ئا، مهرجه. بو ئهوهی تو دلنیا بیت لهوهی که ئیمه به دلنیا ییه وه رزگارمان ده بیته! نارین، ئیمه گهر پاره که مان دست بکهوئ، ئیجازه و ناسنامه ته زویره کانیش ههر ئیستا ئاماده ن! ئاماده ن.

نارین: ئوه فهرهیدوون، هه مدیس که وتیتته وه ئهم بیرکردنه وه سامناکه! (به ترس و شله ژانه وه) من له ناو چاوتا ده بینم: ئهم جاره به راستته. ئهم جاره پیلانیکې لهوهی پیشوو زور سامناکتره، پیلانیکې خویناوی یه: خهریکه سهرتاپای روچ و گیانته هیتاوه ته خووشان.

فهرهیدوون: گوناھی گه وره و تاوانی گه وره هه همیشه سهرکه وتن و به ئاوات گه یشتنی گه وره ی به دوو او ده یه؛ ده زانی؟ (وهک ئهوهی له گهل خوئی قسه بکات) من دوپنی ئیواره که چومه دهره وه، به فیلی لئ به جیمانی پالتوکه م چومه ئوتیله که م، له ژووری ئوتیله که، له هه مان ئه و

شوتینهی قاسه‌ی پاره‌که‌ی لیتییه، لای پیاوه عاره‌به خاوه‌ن ئوتیله‌که، که دانیشتم؛ به‌دریژایی ئه‌و ریگیایه‌ی به‌ینی ئه‌م ژووره و ئوتیله‌که، هیچ‌ه‌ستیکم به « فیاری » ی خۆم نه‌ده‌کرد. ده‌زانی! هیچ‌ه‌ستیکم به‌هه‌ره‌شه‌لیکراوی و راوه‌دوونراوی خۆم نه‌ده‌کرد. هه‌ستم به‌وه نه‌ده‌کرد من و تو دوو ئینسانی بیچاره و لیقه‌وماوین! بیری ئه‌وه‌ی که « ئیستا خه‌ریکم ده‌چم نه‌خشه‌به‌ک بو‌رزگاربوونی خۆمان داده‌نیتم، بیری ئه‌وه‌ی که ئیستا ده‌چم پیلانیک بو‌تاوانیتی که‌وره داده‌ریژم » هه‌ستیکم یه‌که‌جار گه‌وره‌ی باوه‌ریه‌خۆبوون و هیزی پێ به‌خشیبووم، به‌شیه‌به‌که که به‌هیچ جو‌ریک هه‌ستم نه‌ده‌کرد فیاریک و له‌ناو شه‌قامی شاریکی پر له پۆلیس و ئه‌من و جاسوسی جنووبدا به‌ریگادا ده‌رۆم! که گه‌یشتمه ژووری ئوتیله‌که و له‌گه‌ل کاپرای عاره‌ب که‌ومه قسه‌کردن، له‌به‌ینی ته‌واوکردنی قسه‌کانیدا، ته‌ماشای قاسه‌که و ته‌ماشای ده‌م‌و‌چاوی ئه‌وم ده‌کرد؛ له‌دلی خۆم‌دا ده‌م‌گوت: « ده‌بی ئه‌م بیره‌م بگاته‌سه‌ر، ده‌بی ئه‌م بیره‌م جی‌به‌جی بیی.. به‌ئاوات بگه‌ین!»

(له‌سه‌ر کورسیه‌که، به‌نا‌ئارامییه‌کی پر له‌جو‌شه‌وه، داده‌نیستی)

نارین: فه‌ره‌یدوون گیان، ئینسان هه‌میشه به‌خه‌یاله‌وه بژی، ناکرێ. به‌لام جی‌به‌جی‌کردنیشی، شتیکی ئه‌سته‌مه؛ تاوانه فه‌ره‌یدوون. من ریته‌ ناده‌می، هه‌رگیز ریته‌ ناده‌می!

فه‌ره‌یدوون: (هه‌ل‌ده‌ستیته‌وه) به‌لام ئه‌مه‌ تاقه‌ چاره‌سه‌ریکه!

نارین: (به‌ترسه‌وه) فه‌ره‌یدوون، توخوا دانیشه، من ده‌ترسیم. وه‌ره‌ ته‌نیشتمه‌وه توخوا، باوه‌شم پیاکه. وه‌ره،

توخوا.

فه‌ره‌یدوون: هه‌میشه « گونا‌ه‌کردن » چاره‌سه‌ر بووه! هه‌میشه « گونا‌ه‌کردن » چاره‌سه‌ر بووه!

نارین: (ده‌لالیته‌وه) من ده‌ترسیم.

فه‌ره‌یدوون: (ده‌سته‌کانی له‌سه‌ر سنگی باوه‌ش کردووه، ته‌ماشای خالیکی دوور ده‌کا) تو ناترسیی. راپیت، وه‌کو ویژدانم « ویژدانیش هه‌موومان ترسنۆک ده‌کا ».

نارین: (به‌ترسه‌وه، ده‌لالیته‌وه) من له‌ناو چاوتا ده‌بینم، ده‌زانم: ئه‌م جاره‌یان به‌راسته.

فه‌ره‌یدوون: (به‌ده‌م هاتوچۆ‌کردنه‌وه هه‌موو هه‌ست و نه‌ستیکی لای نارینه، به‌شله‌ژاوییه‌وه، له‌به‌رخۆیه‌وه، وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌گه‌ل خۆی بدوێ) قسه‌ بکه، قسه‌ بکه نارین. بزانه‌م چ ده‌لیی!

نارین: (به‌سلۆکی و گریانه‌وه) من ده‌تبینم، فه‌ره‌یدوون، تو پیتش ئه‌وه‌ی ئه‌م کاره‌ بکه‌یت؛ ده‌تبینم.. ده‌تبینم که چۆن له‌نیوه‌شه‌ویکی دره‌نگدا، ده‌مه‌وکاتی نوێژکردنی به‌یانیمان، به‌خۆت و پالتۆکه‌ته‌وه، چه‌قۆیه‌کی زلت له‌ژێر پالتۆکه‌ت شاردۆته‌وه، به‌شه‌قامه‌که‌ی لای هه‌مامه‌که‌وه وه‌رده‌سووریتته‌وه و خۆت ده‌گه‌یه‌نیته‌ ئوتیله‌که.

من ئیستا ته‌په‌ته‌پی هه‌نگاوه‌ شله‌ژاوه‌کانتم گوی لیتییه، گویم لیتییه که چۆن به‌سه‌ر پتپیلکه‌ی ئوتیله‌که سه‌رده‌که‌ویت و خۆت ده‌خزینیته‌ ئه‌و ژووره‌ی که قاسه‌که‌ی لیتییه. من ناوه‌وه‌ی ئوتیله‌که‌م نه‌دیوه، به‌لام ئه‌وه‌نده‌ی تو بۆمی باس بکه‌ی، وه‌ک شویتیک که دیبیتم، له‌به‌ر چاومه. له‌به‌ر چاومه چۆن به‌دزیه‌وه، بێ خشیه، له‌وکاته‌ی که خاوه‌ن ئوتیله‌که له‌ژووره‌ بچووکه‌که‌یدا خه‌ریکی نوێژکردنی

به یانیه، تو به نه سپایی، به پیدزکه، بی خشپه، لیتی دهچیته ژووره وه و دهرگاکه شی له دیوی ژووره وهر، به هیسواشی له سهر داده خیت. له کاتیکدا «ئو بهسته زمانه» پشتی له تۆبه و پرووی له خودا خه ربکی نوێژکردنه، تو له دوو اوهر، به دهستی چه پت دمی دهگربت و به دهستی راستیش، تا له توانا تدا به، ئو چه قوۆ دهم ژهراوییه رۆ دهکه بته برپه ی پشتیییه وه. ئاخ.. فه ره ی دوون.. من ده تبینم که تو له دوو اوهر، چۆن ئم پیاوه بیگونا هه ده ده بته بهر چه قوۆ و چۆنیش پاشان به په له پرووی دهچیت قاسه که ی ده که بته وه، پاره کانی لی ده دینی و به په له ش دهرگاکه ده که بته وه و ده رۆی؛ ئم مه بته خه لسانی خوینه ش له ژووره به جی دیلی. من ده تبینم.. ده تبی..

فه ره ی دوون: (به هه ره سه هینانه وه، به که به دهنگی خو ی هاوار دهکا) به هه هه!

(داده شکیتته وه، به هه ردوو ده ست گوپی خو ی گرتوو، ئه ژنۆی چه پی له سهر عه رزه)
له م له حزه به م قوتار که نارین! له م بیر کردنه وه به م قوتار که! قوتارم بکه!

نارین: (ده شله ژئی. به هانای ده چی، دهستی بو دریت ده کا. له ناوک به ره و سه ره وه ی که وتوته سه ره سهرینی قه ره و پیله که ی فه ره ی دوون. ده لالیته وه) به س ئازارم بده توخوا، فه ره ی دوون گیان، وه ره لامه وه. ده ست! هه لسه! ده زانم فه ره ی دوون، ده زانم: ده میکه به ئارامیییه وه له به کتری رانه ماوین! تو خه ربکه هه قیقه تی خوتت بیر ده چیتته وه!
(فه ره ی دوون له باوه شی نارین دایه: قاچی له سه ره عه رز. نارین سه ره له باوه ش ده گری، سه روقزی ده لاوینیتته وه.

پاشان به هه ره دوو دهستی، سه ری به رز ده کاته وه)
نارین: ته ماشای چاوم بکه، فه ره ی دوون! (فه ره ی دوون ناتوانی ته ماشای بکات. نارین، قه پرتیک هه ر لیتی ورد ده بیتته وه) ده زانی تۆش لاواز بو بته! چاوه کانت که جارن وه ک دوو گو له میخه کی زه رد گه شه یان ده هات، ئه مرۆ ژاکا.. به قوول دا چوون.

(فه ره ی دوون، به ماندویتییه وه سه ری به رده داته وه سه ره شانی نارین. نارین به ئاوازیکی پر لاواندنه وه).

نارین: به قسه ی گو ل... فه ره ی دوون.. من ئم چه ند رۆژه له ناو جی که وتبووم، ئاگام له هه موو شتیک برابوو.. تو ئم ماوه یه گو لی ناو مه رکانه کانت ئا و داون؟
فه ره ی دوون: (سه ری به سه ره شانی نارین دا گرتوو. بی وه لام)

نارین: (به نه رمی و خو شه ویستییه وه سه ری فه ره ی دوون به رز ده کاته وه. ده ست به ناو قزی فه ره ی دوون دا ده گپری)
ئاوت ده دان؟

فه ره ی دوون: (ورده ورده، به نه رمیییه وه، داده خزیته وه پیینگانی قه ره و پیله که ی نارین).
نارین: توخوا، تو به هیزتری، لایه قتری له وه ی که ئاوها بی وره ده تبینم!

فه ره ی دوون: ده لیتی چی نارین؟
نارین: گو له کان، گو لی ناو مه رکانه کان؛ ئاوت داون؟ هه ر لای په نجهره که ن، له بهر خو ره تاون؟ گو له کانتانم بیر چۆنه وه، فه ره ی دوون!

فه ره ی دوون: (له پیینگانی قه ره و پیله که ی نارین، پشتی داوه ته قه ره و پیله که، رووه و دهرگای هه وشه. قاچه کانی

دریژکردوون) ناوم داون، ناوم داون نارین.

نارین: ناها! خۆزگا پیتیم هه بووايه، يا قاچه كانم له م ده م دهسته بکه و تنایه ته وه جوولّه و بمتوانيايه بچمه ئه و ديو: گولّه كانمان ببينم! ته ماشايان بکه م! كه ده گه شامه وه! به بیره ته فه ره يدوون: يه كه م مانگی يه كتری ناسينمان بوو، ئیواره يه كي رۆژی پینج شه مه بوو، تو ئیجازه يه كي دوو رۆژیت وه رگرتبوو، هه ر به جلویه رگی سه ربازيه وه هاتیه ته گونده كه م و له قوتابخانه ي گونده كه مه وه به يه كه وه هاتینه وه مال. كه هاتینه وه مال، باوكم- به ره حمه ت بچ، كه تو م پیتی ناساند (له ژووری ئه و ديو، له ژووری گولّه كان بووین) تو له شه رمان ره نگت سوور هه لگه را. به بیره ت دئ؟ بچ مته ق، له به رده م و يقار و دلنزمی باوكم دا را وه ستا بوویت، له تا و ته ريق بوونه وه و شه رمی يه كه مین دیدارت، به نه جه كانی خۆت هه لده پشافتن: نه تده زانی چ بلیتی، چ بکه ی. ده ستت بۆ گولگی يه كیك له مه ركانه كانی به ر په نه جه كه درپژ كرد و نااگایانه رووت له باوكم كرد و گوتت: « ئه مه یان گولگیكي جوانه، مام مسته فا!» به بیره ته فه ره يدوون؟ باوكیشم وتی: « پيشكه شت بچ!» تۆش وتت: سوپاس! باوكم وتی: ببه، به مه ركانه وه ببه؛ پيشكه شت بچ.

فه ره يدوون: (به نارامییه وه) منبش وتم: « خانووم نیه. من خانووم نیه!»

نارین: به بیره ته فه ره يدوون؟ پاشان، دووای چاره گه سه عاتیک چوویت دۆلكه يه ك ئاوت هینا و پرژاندته سه ر گولّه كانه وه. باوكم ئه و كاته به توانجیك سه رپێکی منی كرد و به زه رده خه نه يه كي شیرینه وه، گوتی: « له سایه ی گولگیك، هه موو گولّه كان ئا و ده خۆنه وه!» هه ستم كرد تو ئه و

كات دیسانه وه كه میك ته ريقه وه بووی، منبش هه ر خۆم پتی رانه گیرا و ته ريقه وه بووم. تو له وه لامدا گوتت: (ئه مه يه كه م جاره له ژباندا گول ئا و ده ده م، مام مسته فا) به راستی فه ره يدوون، يه كه م جارت بوو له ژباندا گولت ئا و ده دا؟

فه ره يدوون: له پینا و تو. تو فیرت كردم. تو فیری ناوی گول و داروده وه نه كانی ئه م سه روشته ت كردم. من گه ر ژووان و دانیشه تنه كانی ژیر سیبه ری دره خته كانی سه ر رێگه ی گونده كه ت نه بوونایه، گه ر پیاسه ی نا و چیمه ن و دارستانه كانمان نه بوونایه؛ هه رگیز دار چواله م له دار سیتو، دار سیتوم له هه رمی، به لالووكم له چنار، وه نه وشه م له شه بوو جوی نه ده كرده وه.

نارین: (سه رو قژی فه ره يدوون ده لاوینیته وه) فه ره يدوون، ئه و گولّه سووره ت بیره تینه مه وه كه له ئه وه لێن ژووانماندا له قژم به ستبوو. به بیره ته فه ره يدوون؛ نا و پا صه كه ت به بیره؟

فه ره يدوون: كام پا ص؟

نارین: ئه و پا صه ی كه له گونده كه مه وه ده یه تینایه وه بۆ ناوشار. ئیواره يه كي دره نگ بوو. يه كه مین جار بوو كه ئاوها له ته نیشته يه كتریه وه له سه ر يه ك كورسی دابنیشین و ده ست بخه ینه ده ست يه كتره وه. تو هه ر به جلی سه ربازيه وه بوویت. دیار بوو ته دریبی ئیواره ی ئۆردو وگا بچ هیتز و شه كه تی كردبوویت. من مریشكیك له ماله وه را بۆت سووره وه كردبوو، له گه ل دوو سه موون، له نا و قاپله مه يه ك، له گه ل خۆما هیتنا بووم بۆ ده وام (بۆ مه كته ب)، هه لم گرتبوو بۆ ئه و ساته ی تو ده ببینم. ده مزانی كه له ته دریب ده گه رپیتته وه و يه كسه ر دپیتته لام، برسی و هیلاكی! له نا و

پاصه که، به جووته، له سهه ره کهک له کورسییه کانی دوواوه دانیشتبووین. پاصه که تنیا یه کدوو پیای عه گال به سهه ری عاره ب و هه ندئ مندال و دوو سی ژن له کورسییه کانی پیشه وه دا دانیشتبوون. پاصه که به سهه جاده خو له که وه، به دهشتیکی چو لدا، هه لته که هه لته کی بو! من گولتیکی سوورم له لاجانگی چه پیم به ستبووو (که میک وه ستان) پارچه یه کی مریشکه کهم لی کرده وه و ویستم بیده مه دهستت، ته ماشاتم کرد: قه یریک هه روا رامابوویت و چاوت له گوله که نه ده ترووکاند، من دوو سی جارن چاوی خو مم داگرت و ته ماشاتم کرده وه، که چی تو هیشتا چاوت له سهه ری لانه بردبوو. من ته ربق بوومه وه، ده زانی؟

(خو ره لئی. ده که وتنی یه که مین تاله تیشکه کانی خو ره له په نجه ره وه سهه رنجی نارین راده کیشی، به شیکی ژوره که زیه وشان ده بی.)

نارین: ئەوا! خو ره له هات، فه ره یدوون. خهوت دئ؟
فه ره یدوون: (ماندوو، شانی که میک به لای نارین دا لار کردۆته وه).

نارین: فه ره یدوون!
فه ره یدوون: (به که میک راجله کینه وه) ها نارین!
نارین: ده زانم خهوت دئ.

فه ره یدوون: نه، خهوم نای، بیدارم نارین گیان. ته نیا پیلووه کانم له سهه ره که کتر دانا بوون. بیدارم. (له ناکاو ده گه شیته وه) ئەللاه.. چه نئ جوانه! ئەوه لئین تاله تیشکه کانی خو ری به یانیان که له په نجه ره وه ده رژیته ژورئ؛ چه نئ جوانه! سهه رکه! ده لئی ده یانه وئ هه ره موو جوانیی ژبان له ژوره دا کو بکه نه وه!

(که میک بیده نگی. هه ردووکیان له تیشکه زیه نه کانی خو ره راده مین.)

نارین: ئەوا روژیکی دیکه ش له غه ربیدا به سهه عومری گه نجیمان رابورد. فه ره یدوون، من کاتی به یانیان، له هه موو کاتیکی دیکه زیاته هه ست به غه ربیی ده کهم، تو ش وایت؟ کاتی به یانیان، که تاوها ئەوه لئین تاله تیشکه کانی خو ره ده بینم، هه ستیکی زور دلازار و توندی غه ربیی دامده گری. له م کاتانه دا وا هه ست ده کهم که به درتژیایی عومرم هه ره له غه ربیدا ژیاوم، وه که ئەوه ی هه ره له یه کهم چاوشکووتنمه وه به چیا و که ژ و دره خته کانی شاره که ی خو مان، هه ره له یه کهم چاوشکووتنمه وه به که سوکاری خو م؛ ئیتر بپرای بپری چاوم پئیان نه که وتبیته وه و لییان بی به ری کرابم (به تاواژیکی پرسه دارانه) فه ره یدوون، به ره حمهت بی، باوکیشم هه ره وابوو. هه موو به یانییه ک، که به یه که وه: من به ره و گونده کهم و ئەویش به ره و «گه ران به دووای کار»؛ کاتئ له مال ده چووینه ده ره، هه ره که ده گه شتینه سهه شه قامه که، ناگام لیتی بوو: هه ستیکی غه ربیی زور قوول دایده گرت. سهه ری بلند ده کرده وه، به حه ژمه ته وه، به برینیکی قوولی پر له نسکووه، ئه هتکی حه سه ره تاویی هه لده کیشا و ده یگوت: «به یانیت باش، ئەی غه ربیی!» (به نه رمیییه وه له پر مه ی گریان ده دا) به ره حمهت بی! هه موو به یانییه که ئەم قسه یی دووباره ده کرده وه.

(ده نگه ده نگ و هه رایه ک، به نزمیییه وه، له ده ره وه را به رز ده بیته وه. له ناکاو، توند، زور به په له، له ده رگا ده ری. هه ردووکیان راده چله کن. ته ماشای یه کتر ده کهن.)

نارین: کتیه به م وه خته؟

فهره‌یدوون: پشتیوان که دئ، ئاوها له دەرگا نادا!
نارین: تۆ مه‌چۆ فهره‌یدوون! (له‌سه‌ر قهره‌ویله‌که‌ی، به
ئه‌زیه‌ته‌وه، ده‌که‌ویته‌هه‌ جووله‌ جوول) خۆت بشاره‌وه!
فهره‌یدوون: (پالتۆکه‌ی داده‌که‌نئ، به‌ ئارامییه‌وه‌ رووه‌و
ده‌رگا ده‌روا).

نارین: (به‌په‌له‌ و ترس و شله‌ژاوییه‌وه، به‌لام
به‌ئه‌سپایی) تۆ مه‌چۆ فهره‌یدوون! مه‌چۆ! خۆت بشاره‌وه!
فهره‌یدوون: (ده‌رگا که‌ ده‌کاته‌وه) پشتیوانه!
پشتیوان: (به‌ شله‌ژاوییه‌وه، خۆی ده‌کووتیه‌ ژووره‌وه).
فهره‌یدوون: (به‌ شه‌که‌تییه‌وه) به‌خپ‌ر بیی پشتیوان!
پشتیوان: ده‌زمانی هه‌ر له‌ ماله‌وه‌ی! چاره‌سه‌ریکی خۆت
بکه‌ فهره‌یدوون! زو! لیره‌ مه‌مینه!
فهره‌یدوون: (وه‌ک ئه‌وه‌ی به‌ده‌م خه‌ونه‌وه‌ قسه‌ بکات)
بۆ!؟

پشتیوان: لیره‌ مه‌مینه!
نارین: (به‌په‌له‌پروزی) چی قه‌وماوه‌ کاک پشتیوان؟!
پشتیوان: ئه‌م زه‌نا زه‌نایه‌ی ده‌ره‌وه‌تان گۆی لئ نیه‌؟
(فهره‌یدوون به‌ره‌و شوینی پیشووی خۆی هه‌نگاو ده‌نئ.
پشتیوان روو ده‌کاته‌وه‌ فهره‌یدوون)

چی سه‌رسووچی کۆلان و شه‌قاماکانی ئه‌م ناوه‌ هه‌یه، به
« قووات خاصه‌ » و « ئه‌من » و « جه‌یشی شه‌عبی » گیراوه،
فهره‌یدوون! زوکه‌! لیره‌ مه‌مینه! من به‌ کۆلانه
ته‌نگه‌به‌ره‌که‌ی ته‌نیشته‌نه‌وه‌ خۆم به‌ مائی ئیوه‌دا کرد، که‌س
نه‌بیینیم. من ئیستا ده‌رۆم، دره‌نگه‌، ده‌چمه‌ ده‌وام. تۆ له
دوای من، که‌ من ده‌چمه‌ ده‌ره‌وه‌؛ ده‌توانی به‌ هه‌مان ئه‌و
کۆلانه‌ ته‌نگه‌به‌ره‌ی ته‌نیشته‌نه‌وه‌ خۆت قوتار بکه‌یت؛

وه‌رچه‌رخییوه، هه‌یج خۆت مه‌شیتوینه. ئه‌و کۆلانه، چۆله.
که‌سی لئ نیه، تا ده‌گه‌یته‌ مه‌یدانی نزیک پرده‌که. له‌ویوه‌ش
به‌ ئاسانی ده‌توانی خۆت ده‌ریاز بکه‌ی. ئه‌ولا- لای پرده‌که،
من تازه‌ له‌ویوه‌ به‌ره‌و ئیره‌ وه‌رسووورامه‌وه؛ که‌سی لئ نیه،
ئارامه. دلنیا به‌! دامه‌نیشه‌وه‌ فهره‌یدوون! زوکه‌! لیره
مه‌مینه!

(ژاوه‌ژاو و ده‌نگه‌ ده‌نگه‌ که‌ به‌رزتر ده‌بیته‌وه)
نارین: (ته‌ماشای فهره‌یدوون ده‌کا، به‌ لئو هه‌لله‌رزین و
گریانه‌وه، وه‌ک ئه‌وه‌ی، ئه‌وه‌ی ده‌یلتی ئاخیرین چه‌کی بی له
ده‌ستی مایی) راست ده‌کا! فهره‌یدوون!
پشتیوان: فهره‌یدوون، تۆ ئه‌وا بۆ دوو هه‌فته‌ی ره‌به‌ق
ده‌چچ به‌ فیرار له‌ قه‌له‌م دراوی! بیین! ده‌تگرن! ده‌ته‌بن!
گولله‌بارانت ده‌که‌ن! دامه‌نیشه‌وه‌ فهره‌یدوون! راکه‌: لیره
مه‌مینه! من ده‌رۆم.

فهره‌یدوون: (پشتی به‌ قهره‌ویله‌که‌ داوه، رووه‌و ده‌رگا.
وه‌ک ئه‌وه‌ی گۆیی له‌ هه‌یج نه‌بووین، بی وه‌لام، ته‌ماشای
دیوار ده‌کا).

نارین: (به‌ هه‌تره‌شچوون و سامناکییه‌وه، به‌ هه‌یزی
له‌قیژه‌دانیک، به‌لام به‌ئه‌سپایی، به‌ کۆلی گریانه‌وه) راست
ده‌کا! راست ده‌کا فهره‌یدوون!

پشتیوان: (له‌ دیوی ده‌ره‌وه‌دا، له‌ توپی ده‌رگاوه‌ سه‌ر
دینیتیه‌وه‌ ژووره‌وه. به‌ ده‌نگیکه‌ که‌میک به‌رزتر، به‌په‌له‌ و
به‌ ترسه‌وه‌) ده‌ره‌وه‌ هه‌رایه، فهره‌یدوون. ده‌ره‌وه
مه‌رگه‌ساته. مه‌رگه‌ساته!

فهره‌یدوون: (ته‌ماشای دیوار ده‌کا، به‌ ده‌نگیکه‌ پر
متمانه‌ و برینداره‌وه) .. ده‌زانم.

(غهوغاو دهنگه دهنگه که ورده ورده بهرزتر دهبیتته وه. ویرای ئه وه، ته په ته پی چهند دهنگیکی تیک قژقژاو، که له دهنگی پیی گارانیک دهچی، له نزیکه وه ده که ویتته بهر گوی. ههروه ها دهنگی سوارکردنی دهسته یه ک کلاشنکوف. شریفه ی ده رگا. پاشان چهند تارماییه ک به دهنگه دهنگیکی سامناکه وه، له لای ده رگاوه، به دیار ده که ون. نارین به هه رهس و سامناکییه وه له پرمه ی گریان ده دا).

په رده

کۆینهاگن، پایزی ۱۹۸۶

* ئه م شانۆنامه یه، له سالی ۱۹۸۷ له «کۆینهاگن»، بنکه ی (یه کگرتن) چاپ و بلاوی کردۆته وه.

گۆرغه ریبه کان